

PETROV PETELINČEK

BESEDILO Stanka Devjak * ILUSTRACIJE Nina Šulin

salve

V Jezusovih časih je nedaleč od palače stala hiška z dvoriščem. Na njem se je brezskrbno sprehajal petelinček. Imel je pisano perje, visok greben in krasne ostroge.

Bil je nadvse zvedav in zelo rad je kikirikal.

Pogosto je posedal na leseni ograji, ki jo je gospodar postavil okrog in okrog dvorišča. Od tod je petelinček velikokrat opazoval okolico. Nekega dne mu je bilo dolgčas, zato jo je mahnil na potep.

Malce je hodil, malce tudi letel. Tako se je na vsem lepem znašel na drugem koncu mesta. Zdajci se je ustavil na vogalu hiše, iz katere je zaslišal nekoga govoriti. Petelinček je postal radoveden in zletel na okensko polico.

Pokukal je skozi okno in uzrl dvanajstero apostolov sedeti za mizo skupaj s svojim Učiteljem. Petelinček je gledal in se čudil. Učitelj je vpričo apostolov vzel kruh, ga blagoslovil, razlomil in jim ga dal. Nato jim je rekel, naj to počno v njegov spomin.

»Ali nemara kam odhaja?« se je sam pri sebi spraševal petelinček. Tedaj se je spomnil, od kod ga pozna. Nedolgo predtem ga je videl jezdit na osličku. Ljudje so mu navdušeno mahali z oljčnimi vejicami in predenj polagali svoja ogrinjala. Sedaj pa ga sliši govoriti o trpljenju. Le zakaj?

Apostoli so še zadnjikrat povečerjali s svojim Učiteljem Jezusom. Nato so zapeli zahvalno pesem. Ko so končali, se je Jezus napotil proti Oljski gori. Enajstero apostolov mu je sledilo. Skrivaj jim je sledil tudi petelinček.